

Sieluuni sattuu, se vuotaa verta. Purista sydäntäin, tukahduta se. Onni on vain hiillos, mikä hädin tuskin kyttee. Olen raunio. Huudan, mutta en saavuta ketään. Miksette kuule? Uskoni horjuu, tahdon vapauteni. Maisema niin synkkä, ei aurinkoa horisontissa. Kävelen polttavassa tervassa. Se on kitkerää ja se on tukahduttavaa. Tahdon vain rauhan ja kenties pelastusköyden. Joukkoni niin uupuneet, minuun niin pettyneet ja toivonsa menettäneet. Väsyneenä selkänsä kääntää ja yrittää vain sietää tuskaani. Ei ole edes yhtä urheaa sotilasta, joka jäisi luokseni. Olisitko lähimmäiseni? En tiedä mitä oikea rakkaus on. Haluan sen kokea, mutta en tahdo ketään tervaan mukaani kiskaista. Korvani muuttuvat tahmeiksi ja silmäni muuttuvat mustaksi. Olen syvällä, niin helvetin syvällä. Kaikista pahinta on kuitenkin yhä olla elossa. En tarvitse vielä loppua ja silti sen perään vain kurotan. Tukehdun kuolematta, hengitän elämättä. Kuihdun kuoressani ylöspäin vielä yrittäessäni. Se on kuitenkin turhaa, mutta tahdo en epätoivoisesti pohjaan vajota.